

Un cas de psychologie.

Незнамъ дали сж много щастливи хората, които неумѣятъ да приказватъ. Но несъмнѣнно е, че тѣхното общество не е отъ най-веселитѣ. Человѣкъ, който е лишенъ отъ дарбата да води занимателенъ и уменъ разговоръ е за оплакване. Той може да е уменъ, но се показва неразвитъ и ограниченъ, може да има най-добритѣ намѣрения на свѣтътъ, да е пълненъ съ искренность — неговата рѣчь е неубѣдителна, неговитѣ увѣрения се чинатъ неправдоподобни. За такъвъ онеправданъ най-добрия свѣтъ е — да мълчи. Мълчанието може да му донесе сполука, съ него той има голѣмъ шансъ, даже и когато е глупавъ, да бжде зетъ за уменъ човѣкъ, — или да избѣгне сглупяванията му...

Не на халосъ една свѣтловна поговорка дума: „Говоренето е сребро, мълчанието — злато“.

Господинъ Маргаритовъ е обаче слалкодуренъ човѣкъ.

Винаги усѣщамъ благодарение когато случаятъ ме срѣщне съ него на улицата. Такава срѣща за мене е една приятна минута, която порасва на часове... Той знае моята слабостъ, и за това, колчимъ ме зърне отдалечъ, неговото честно, сериозно, малко високомѣрно лице, съ ху-